

התערוכה "קצה המים" עוסקת במתח שמייצר המפגש בין מים ליבשה, ובמצבים הגופניים והתודעתיים שהוא מייצג. באמצעות חיבור בין תחריט רב איברים בכחול עז לבין פיסול שלדי עשוי ענפי עץ או נייר מושחר בגרפיט נוצר מרחב שהוא מעין אזור סף סתור ופראי. אם בעבר יצרו עבודותיה של אביטל כנעני מרחבים ציחיים או סביבות מימיות עמוקות, הרי שכאן העבודות בוראות גדה חסרת בהירות שבה מצטלבים סוגי מדיה שונים, ומתערבבים זה בזה באופן הפורע את הסדר הטוב.

על הקיר נתלה תחריט רב איברים המורכב מעשרות חלקי נייר נפרדים. עבודת התחריט של כנעני בעשור האחרון אינה מתבצעת באופן מסורתי של חריטת הדימוי על גבי פלטת נחושת, אלא נבנית בצורה המתכתבת עם עבודתה הפיסולית. היא אוספת פלטות תחריט משומשות שצברו היסטוריה של שימוש קודם וקווים שנחרטו בהן עם הזמן, וחוטכת אותן ידנית לצורות גולמיות ואורגניות בהווייתן. פעולה זו דומה לצורת הפיסול שלה ביריעות פורמייקה, עץ ונייר באמצעות קריעה וגזירה ידנית של החומר. הדימוי התכול המתגבש על הקיר מעשרות תחריטים בורא נוף תת מימי שבו צורות אמורפיות גדולות וכבדות נעות בין מצב של שקיעה למצב של ציפה. הן נדמות ספק לאבנים שקועות ספק לחלקי גוף כבדים או לחיות ים גדולות, כמו לווייתנים שנמשו מן המים והוטלו אל החוף. בכך הן מנסחות מצב גופני והווייתי שהוא בין חי לדומם או בין חיים למוות.

צורות אלה שבות ומהדהדות בפיסול של כנעני, שהגוף הוא תמיד נקודת המוצא שלו. הפיסול שלה מופיע או כשלד דק קווים או כקליפה מרוקנת, ובכך מתייחס למצבי הקצה הקיומיים של הגוף, ובו זמנית גם לפעולת הרישום. האובייקטים בחלל נעים בין אלמנטים שמוטים המוטלים על הקרקע בכבדות לבין קווים מלאי תנועה המתגבהים מעלה. מצד אחד משרטטים ענפי העץ הדקיקים רישום קווי בחלל, זקוף, דינאמי ומלא חיים; מצד שני מוטלים למרגלותיהם גושים לא לגמרי מזוהים, שמוטים ומרוקנים, קורסים לתוך עצמם בכבדות כאבנים דוממות או כגופים חסרי חיים. על אף כבדותם למראית עין, עשויים האובייקטים קליפות נייר קלות משקל וקמוטות המושחרות בגרפיט. יחד מצטברים קווי הענפים ופסלי הנייר לרישום תלת ממדי בחלל; קווים וכתמים המגיבים זה לזה ומשרטטים תמונת נוף נפשית של אזור מעבר, הנע בין צמיחה לקריסה, בין חיוניות לכבדות, בין תנועה לריקנות ואולי בין חיות ומוות.